

OCT 20 1953

aff.

14.02.189

„Moralsk opprustning” og fag-internasjonale

Kjente fagforeningsledere tar til motmæle mot FFI's fordømmelse av Buchmans bevegelse

Aftenposten har mottatt følgende innlegg i anledning av angrepene på Moralsk Opprustning.

I september år sendte Det internasjonale (sosialistiske) forbund av frie fagforeninger gjennom sitt sekretariat ut en oppsiktsvekkende fordømmelse av Moralsk Opprustnings (MRA) virksomhet.

Det er ikke første gang bevegelsen blir angrepet — bl. a. har den tidligere vært utsatt for hatefulle angrep fra Moskva. Disse angrep har sin naturlige forklaring — Moralsk Opprustning har hatt en ganske bemerkelsesverdig evne til å vinne tilhengere i kommunistiske kretser i den frie verden, og det er forståelig at verdenskommunismens ledere finner grunn til å bekjempe bevegelsen med nebb og klør. Det kan i denne forbindelse bl. a. nevnes at, ifølge den svenske fagforeningssekretær Sven Wigerstedt, er den kontroll som kommunistene i 35 år har hatt over grubearbeidernes forening i Kiruna brutt gjennom Moralsk Opprustning etterat 60 grubearbeidere hadde deltatt i konferansen i Caux. Tilfelle som dette er neppe enestående, og man skulle forsåvidt tro at den sosialistiske faginternasjonale så med velvilje på Moralsk Opprustning.

Bevegelsen er også bygget opp på en ideologi som man skulle tro de færreste hadde noe å innvende mot. Den stiller krav om absolutt ærlighet, renhet uselviskhet og kjærlighet den mener man bare kan komme frem til en bedre verden hvis menneskene forvandles, blir «anderledes». Klassekamp, rasekamp, strid mellom nasjoner og religioner arbeidsgivere og arbeidere, fører ikke frem. En ny verden med sosial rettferdighet, sikkerhet og fred kan ikke vinnes av mennesker og nasjoner som bærer på bitterhet og hat, men bare av mennesker som vil kjempe for sine medmenneskers beste.

Utvilsomt har det i Caux gjennom årene funnet sted en utstrakt forørdning av mennesker som på forhånd ofte stod i motsetningsforhold til hverandre mellom tidligere fiender, mellom hvite og favede, bedriftsledere og arbeidere og mellom mennesker av forskjellig religiøs oppfatning. Disse forbrødringskonferanser har nok til sine tider fått en markskrikerisk publisitet, som på lengre sikt kan ha virket mot sin hensikt men det kan på den annen side neppe betviles at den har gitt mange mennesker nytt håp og

ny tro. Om bevegelsens idéer har slagkraft nok til å gjennomsyre samfunns- og arbeidslivet i de forskjellige land er det naturligvis altfor tidlig å dømme om, men det er f. eks. på det rene at Moralsk Opprustnings tilhengere i britisk fagbevegelse har utfoldet en så energisk virksomhet at det innen Storbritannias LO er reist krav om offisiell avstandtagen fra den.

Hvilke innvendinger er det så den frie fagbevegelse, eller kretser innen den frie fagbevegelse, har mot Moralsk Opprustning?

I den uttalelse som er sendt ut av FFI's sekretariat beskyldes Moralsk Opprustning for å «bruke diktatoriske metoder», danne «gule fagforeninger», ha tvilsomme «økonomiske kilder», for innblanding i fagbevegelsen, og for i det hele tatt å motvirke arbeiderbevegelsen og lokke arbeiderne på villspor.

Betydningen av fordømmelsen er blitt svekket etterat det er blitt klart at den ikke er blitt diskutert eller gjort til gjenstand for avstemning på faginternasjonals kongress i Stockholm i juli. Det er også blitt fullstendig klargjort at den forespørsel om Moralsk Opprustning som angivelig var foranledningen til uttalelsen, aldri har vært fremsatt. At det forholder seg så, er blitt bekreftet av formannen i det indiske fagforbund som skulle ha tatt initiativ til forespørselen, arbeiderføreren Sibnath Banerjee.

Banerjee, en mann som har tilkragt noen år i fengsel under sin kamp for de indiske arbeideres rettigheter, er en mann som ble politisk skolert både i Moskva og Peking, men som nu er erklært tilhenger av Moralsk Opprustning, har i Caux sagt at faginternasjonals fordømmelse er aksurd, og at den minner om de angrep som er kommet fra Moskva.

I Caux har også andre fremtredende arbeiderførere, selv medlemmer av den sosialistiske faginternasjonale, tatt avstand fra organisasjonens uttalelse. Her skal kort gjengis enkelte utsagn om de forskjellige punkter i den:

Om beskyldningen for diktatur, en beskyldning hvis grunnlag synes å være en påstand om at M.O. ikke bygger på massene, men på ledende personer innen politikk, næringsliv og fagbevegelse, sier eksempelvis formannen for de skotske modellsnekkeres fagforbund, Clayton McCormick: «M.O.s idé virker overalt i industrien i Skottland og i 500 britiske fabrikker, og det skyldes arbeiderne selv, sjelen i fagbevegelsen.»

Otto Cadegg, sekretær for det sveitsiske jernbanearbeiderforbundet, er en av dem som har svart på beskyldningen mot M.O. for innblanding i fagbevegelsen:

«I de fire årene jeg har kjent

M.O. har ingen noensinne prøvd på noen som helst måte å blande seg inn i min fagforeningsaktivitet. Heller ikke har noen prøvd å gi meg direktiver. Men M.O. har hjulpet meg til å se kommunistenes strategi og metoder i deres innblanding i fagbevegelsen og omfanget av deres infiltrering. M.O. har gitt meg svaret til kommunismen. Den har gjort meg til en friere, bedre og mer effektiv kjemper for arbeiderbevegelsens virkelige mål.»

Når det gjelder finansieringen av M.O. sa Cadegg at «fra mine egne erfaringer vet jeg at pengene som blir gitt ikke kommer fra overflod, men fra tusener av små offer.»

Om finansieringen har videre Sigurd Lidström, styremedlem i papirarbeidernes fagforbund i Sverige, sagt:

«Mange av oss har gitt av vår lønn for å støtte arbeidet, og vi finner det vanskelig å forstå insinuasjoner angående M.O.s finanser, da alle regnskaper er gjennomgått av offentlige revisorer og er tilgjengelige for alle som ønsker å se dem.»

I samme retning uttaler Sir Roy P. Inset, juridisk rådgiver for engelsk industri, seg:

«Det finnes ikke noe mysterium. M.O. er innregistrert i alle større land i den frie verden. Pengene kommer fra tusener av mindre gaver som blir gjort mulig gjennom personlige ofre. Arbeidsgivere og arbeidere yder begge ut fra et felles ønske om å bygge en ny verden. Ingen innrømmelser blir gjort til dem som yder økonomisk støtte, slik som F.F.I.-meldingen antyder.»

Og endelig anklagen for oppmuntring til dannelse av «gule» fagforeninger. Om den sier tyskeren Franz Rohm, arbeiderens tillitsmann ved Ford-verkene i Köln: «Jeg forkaster fullstendig enhver anklage om at forbindelse med M.O. oppmuntrer til «gule» fagforeninger. Mine arbeidskameraters tillit til mitt fagforeningsarbeide siden jeg møtte M.O., viser seg i den kjensgjerning at de har gitt meg flere og flere stemmer ved hvert valg.»

Det er ikke klart hva det er som egentlig ligger bak den fordømmelse av M.O. som F.F.I. har utstedt, F.F.I. hevder å være nøytral i politiske og religiøse saker. En fremtredende indisk fagforeningsleder, Rajano Mukerjee, uttalte nylig i Caux at... «dette angrep på M.O. er en politisk manøvre.»

Sannsynligheten taler vel også for at angrepet er et utslag av den brytning som finner sted i fagforenings- og arbeiderbevegelse mellom dem som vil holde fast ved klassekamp-synet og dem som tviler på at klassekamp fører til det klasseløse samfunn mellom dem som sverger til slagordet «Arbeidere, foren dere» og dem som foretrekker slagordet: «Arbeidere, foren verden.»

Hvis det er dette som ligger bak F.F.I.s fordømmelse, er sikkert ikke det siste ord sagt i denne sak.